

Jura Kulakova Rīgas mistērijas

Pabeigti priekšdarbi, lai Hanzas dienu atklāšanā skanētu mūsdienu leģenda par Lielo Kristapu

Dienas cilvēks

Inese Lūsiņa

Rokmūziķis Juris Kulakovs tikko pabeidzis pēdējos priekšdarbus, lai Hanzas dienu atklāšanas ceremonijā Daugavmalā, ceturtdien pusdesmitos vakarā, varētu notikt viņa un režisores, arīdzan libreta autore Daces Micānes-Zālītes kopdarba *Mistērijas par Rīgu* pirmatskaņojums. Mistēriju viņi nosaukuši par mūsdienu leģendu septiņus dziedājumos, taču tā vēsta pazīstamo stāstu par pārcēlāju Lielo Kristapu.

«Mistērija ir Daces Micānes-Zālītes ideja. Lielā Kristapa lomu dziedās Kārlis Zariņš, mūsu lielākais dziedātājs visās nozīmēs. Esmu viņam uzrakstījis ļoti neērtu partiju, citējot istu gregorisko dziedājumu, ko pēc mana lūguma diktofonā iedziedāja Jēkaba katedrāles priesteris. Rīgas lomu izpildīs Ieva Akurate, bet Sudrabkalis būs Ivars Cinkuss. Dziedās Latvijas Radio koris, piedalīsies deju grupa *Piebalzēni* un jauniešu teātra studija *Matrica*. Pats ieskandināšu zvanus, kas personificē Laimes kalšanu. Man tikai jāveic, ka ierobežotā budžeta dēļ nevarējām izmantot orķestri, tā vietā skanēs fonogramma.»

Raksta ar roku

Jura nogurušais izskats liecina, ka mistērija nav nākusi viegli. Viņš atzīstas, ka fonogrammas veidošanai vienatnē ar saviem «padsmit sintezatoriem» ziedota arī pēdējā nakts, taču tas nekavēšot vēl trešdien būt par koncertmeistaru latviešu trīs tenoriem Stokholmas mērijas rīkotā koncertā Stokholmas Valsts mākslas muzejā. Par diennaktīm ilgo saraušanu Juris laiski ironizē: «Visu izdarīt laika bija gana, taču, kā vien-

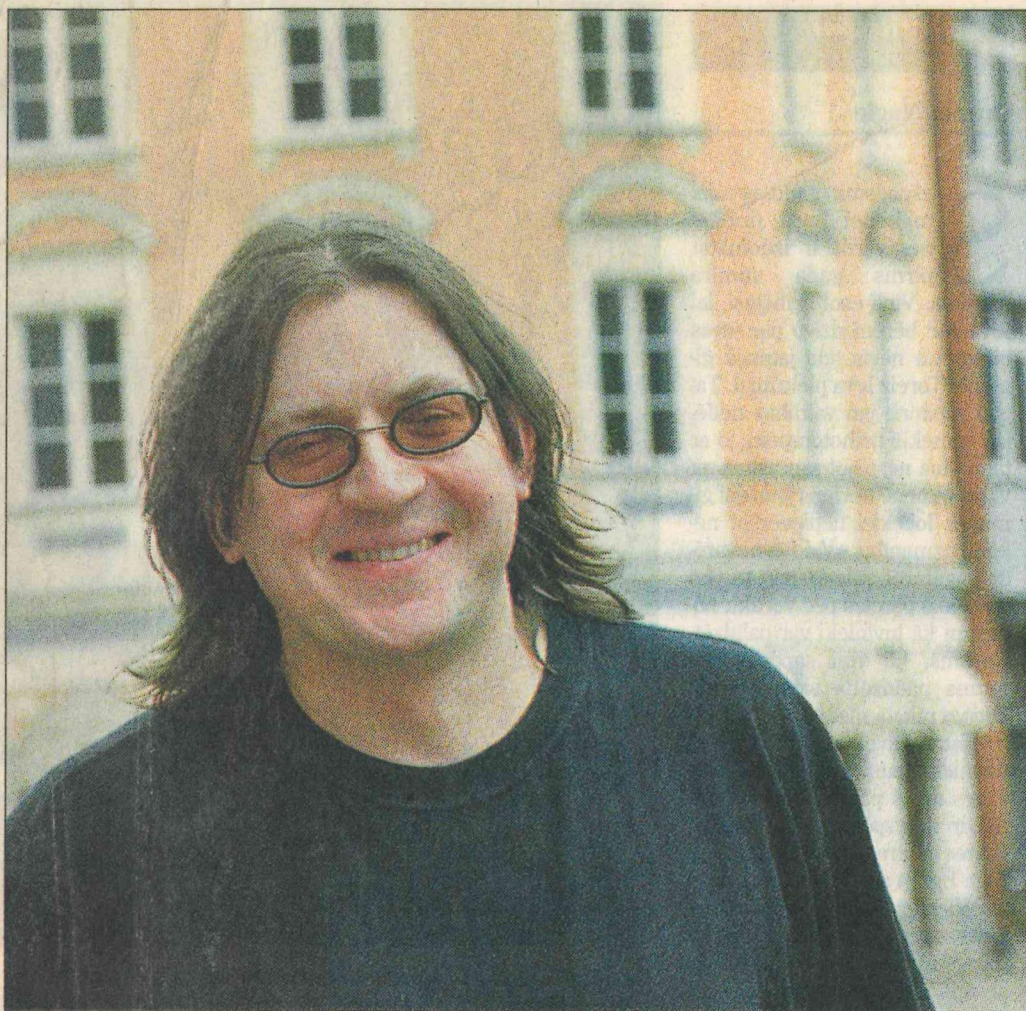

FOTO — ULDIS BRIEDIS, DIENA

«Mani interesē tikai globāls skatījums, melnholiski pārdzīvojumi šķiet siki. Laikam mani sabojājušas teorijas par katarsi. Gribas vai nu ļoti lielu pārdzīvojumu, vai sludināt kaut ko ļoti būtisku. Jeb arī plēst jokus.» — tā Juris Kulakovs

mēr, lielāko tā daļu pavadiju domājot. Man vienmēr ir problēmas ar termiņiem.»

Vai kaut ko nevar uzticēt datoram vai nošu pārrakstītājiem? Juris atsaka, ka, lai arī viņam ir pilna māja ar visādiem sintezatoriem, viņam pagaidām izdelves izvairīties no datoru gūsta.

«Notis rakstu tikai ar roku un tā arī turpināšu. Man nepatīk, kā izskatās datora notis. Pirmām kārtām, dators kaut ko mūžīgi izdara pa savam un, ja vien neesi spēlējis kā aptiekā, notis čum un mudž no sīkām, nenolasāmām pauzītēm. Lai tādu partitūru beidzot piedabūtu

pie jēdzīga izskata, jāpiepūlās daudz ilgāk, nekā labojot rokrakstu. Kur nu vēl rokraksta ipašā aura. Aizpagājušajās Imantdienās Imants Kalniņš *Menuetam* iedeva ciklu *Cilvēks, kas smejas* kompjuera izdrukā. Esmu sajūsmā par viņa rokrakstu,

viņš taktssvītras velk ar līnēlu, taču ar datornotīm bija ciņa.»

Juris ar *Menuetu* spēlēs arī šīs vasaras Imantdienās. «Meistars vēlas, lai mēs restaurētu *Piecas balādes par Matisonu*. Ar tām sāku *Menuetā* kā septiņpadsmitgadīgs gadīgs ti-

nis — vairāk nekā pirms divdesmit gadiem.»

Globālais jokatājs

Arī paša izveidotajam *Pērkonomam* šogad ir 20 gadu jubileja, taču istais svētku troksnis nokavēts. «Es regulāri iekritu lielākos darbos un, tā kā pats nodarbojos ar *Pērkona* menedžmentu, nonāku laika trūkumā. Ja novilksim pārāk ilgi, nāksies pēc gada svinēt pilngadību. Gribas reiz ierakstīt populārās, bet līdz šim neizdotās dziesmas, turpināt kopotos rakstus, tomēr darbs kavējas.

Rakstīt jaunas? Man mājās nestāv mapīte ar duci dzejoļu, ko gribētu komponēt un kur būtu tieši tas, šobrīd svarīgais sakāmais. Varbūt kļūstu vecs, bet mani interesē tikai globāls skatījums, melnholiski pārdzīvojumi šķiet siki. Laikam mani sabojājušas teorijas par katarsi. Gribas vai nu ļoti lielu pārdzīvojumu, vai sludināt kaut ko ļoti būtisku. Jeb arī plēst jokus.»

Flegmatiskais skrējējs

Juris atstāj flegmatisku iespaidu. Runā nesteidzīgi, mazvārdīgi. Bet, kad atgādinu, kā ar savu lēnīgo apsveikumu Elinas Garančas mātei viņš izstiepa visu Lielās mūzikas balvas pasniegšanas ceremoniju, ieibilst: «Varu būt arī ass un rikoties ātri. Sestdien spēlēju Jāņa Sproģa tenoru festivālā Kuldīgā, bet vēlāk vakarā bija jāspēlē *Cētros baltos kreklos*. Steidzos uz Rīgu. Apdzinu vienu mašīnu, otru, 130 kilometri stundā, 140... Biju jau labi ieskrējies, kad ieraudzīju, ka priekšā viens

brauc pavisam ātri. Atkal ieskrējos, lai slaidi apdzītu, bet pietuvojies ieraudzīju, ka tā ir policijas mašīna! Strauji bremzēju... Par laimi, policisti nereaģēja.»

Jurim šobrīd ir četras automašīnas. Divas smieklīgās — lēns *Citroen*, ko viņš mīļi sauc par pili un kuru iemīlējis no pirmā acu uzmetiena, un vaboli *Volkswagen Kafer*, ko iegādājies, pēdējā brīdī jūtot, ka ar veco mašīnu varbūt nenokļūs līdz *Liepājas dzintaram*.

«Gāju pa ielu, ieraudzīju vaboli smukā zaļā krāsā, un izrādījās, ka to pārdod! Bet viņai nav apkures, ziemā sāka salt. Viens no draugiem ieteica par 600 markām no Vācijas pasūtīt plītiņu, taču pēkšņi satiku citu, kurš jautāja, vai kādam nevajag *Opel Kadett*. Vēlāk pamodās vēlēšanās iegādāties kaut ko ļoti ātru un jaudīgu. Tā krita *Alfa Romeo* valdzinājuma gūstā. Šai mašīnai tiešām piemīt zināma magija.»

Par nākotnes plāniem Juris daudz runāt negrib, taču atklāj, ka gribētos beidzot ierakstīt *Mateja pasiju* un ka divi teātri viņam izteikuši piedāvājumus rakstīt mūziklus nākamajai sezonai. Kuri — to gan neizpauž, vienīgi sarunā izdodas uzminēt, ka viens ir Liepājas teātris, bet otrs piedāvājums saistīts ar dzejnieci Māru Zālīti.

Brīvajā laikā kopā ar savu dzīvesbiedri tekstilmākslinieci Barbaru Ābeli pakļaujas seno ģimenes draugu Gundas Varzovičas un Jura Vaivoda ielūgumam, vai aizceļot uz kādu eksotisku zemi. Kopā jau būts aizpērni Izraēlā, bet septembrī draugu kompānija varētu doties uz Ēģipti. ♦